

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 2C/152/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115208365
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Rybárik
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2020:5115208365.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina sudcom JUDr. Jánom Rybárikom v právnej veci žalobcov 1/ A. B., nar. X.X.XXXX, bytom A. C. D. XXX, B., 2/ E. B., nar. XX.X.XXXX, bytom A. C. D. XXX, B., právne zastúpení: Vojčík & Partners, s.r.o., Rázusova 28, Košice, IČO: 36 866 563, proti žalovanému: E. F. G., advokát, B. XX, H., za účasti intervenienta Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 17, Bratislava, IČO: 31 383 408, právne zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, o zaplatenie 39.387,53 eur s prísl., takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý uhradiť žalobcom 1/ a 2/ škodu vo výške 9.440 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 9.440 eur odo dňa 16.9.2014 až do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšnej časti súd žalobcu žalobcov 1/ a 2/ z a m i e t a.

Žalovaný má nárok voči žalobcom 1/ a 2/ na náhradu trov konania v rozsahu 76%.

Žalobcovia 1/ a 2/ majú nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 24%.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobcovia v rade 1/ a 2/ sa svojou žalobou domáhali, aby im žalovaný uhradil škodu zodpovedajúcu ušlému zisku vo výške 39.387,53 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne z uvedenej sumy odo dňa 16.9.2014 až do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žiadali, aby im boli uhradené trovy konania z titulu náhrady nemajetkovej ujmy.

Svoju žalobu odôvodnili tým, že dňa 4.12.2009 o 17:05 hod. došlo k dopravnej nehode, ktorú zapríčinil G. I., bytom I.. Pri nehode bol zranený maloletý syn žalobcov A. B., nar. XX.XX.XXXX, ktorý následne zraneniam v ten istý deň podľahol. Dňa 7.6.2012 Krajský súd v Prešove rozsudkom 2To/51/2011 potvrdil rozsudok Okresného súdu Poprad zo dňa 21.3.2011 č.k. 5T/128/2010 vo výroku o vine a zmenil spomínaný rozsudok vo výroku o treste.

V nadväznosti na uvedené udalosti žalobcovia udelili žalovanému, ktorý vykonáva advokáciu a je zapísaný do zoznamu advokátov pod č. 2307 plnú moc, aby ich zastupoval v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú žiadali každý vo výške po 16.500 eur s príslušenstvom.

Následne žalovaný pripravil v mene žalobcov žalobu o zaplatenie 33.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne z uvedenej sumy. Túto žalobu podal však na pošte 3.12.2012, pričom Okresnému súdu Rožňava bola žaloba doručená dňa 5.12.2012 a bola jej pridelená značka

4C/600/2012. V tomto konaní Okresný súd Rožňava vydal dňa 19.3.2013 medzitýmny rozsudok, ktorým rozhodol, že nárok žalobcov voči žalovaným je premlčaný.

Žalovaný vykonáva advokáciu, ktorá má podľa ust. § 1 ods. 1 zákona o advokácii chrániť práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb v súlade s Ústavou SR, ústavnými zákonmi, so zákonmi a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi. Z daného dôvodu, že žalovaný musí a má poznať právne predpisy, by mal v súlade s týmito chrániť práva, a tak vykonávať svoje povolanie v súlade so zákonom o advokácii. Žalovaný v uvedenom prípade pri výkone svojho povolania nepostupoval s odbornou starostlivosťou a nekonal dôsledne. Tým došlo k naplneniu jedného zo základných predpokladov zodpovednosti advokáta za škodu.

Vznik škody odôvodňovali žalobcovia tým, že žalovaný nemohol spochybniť rozhodnutie Okresného súdu v Rožňave, ktorý rozhodol v neprospech žalobcov, a to napriek tomu, že nárok žalobcov bol zjavne preukázaný podľa ustálenej súdnej praxe. Následkom oneskoreného doručenia žaloby Okresnému súdu Rožňava, okresný súd nemohol po vznesení námietky premlčania vyhovieť návrhu žalobcov 1/ a 2/.

Svoj návrh odôvodňovali nasledovne:

Ušlý zisk žalobcov sa znemožnil, hoci pri bežnom slede udalostí by vzhľadom na konštantnú judikatúru v obdobných veciach k jeho rozmnoženiu došlo, ktorý spočíva v nemožnosti úspešne sa domáhať náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 33.000 eur s príslušenstvom od žalovaných 1/ a 2/, z dôvodu uplynutia premlčacej doby, pričom za existujúcich okolností by im mal byť nárok na náhradu nemajetkovej ujmy s prihliadnutím na ustálenú judikatúru priznaný; ušlý zisk ďalej ku dňu doručenia pokusu o zmier možno žalovanému ustáliť na sumu 33.000 eur + 6.387,53 eur ako úroky z omeškania, teda celkovo vo výške 39.387,53 eur.

Čo sa týka skutočnej škody, podľa názoru žalobcov došlo k zmenšeniu majetku žalobcov, a to vo výške, ktorú boli žalobcovia povinní uhradiť na základe uznesenia Okresného súdu Rožňava o trovách konania vedeného pod sp. zn. 4C/600/2012 a vo výške nákladov napr. cestovné na pojednávania, odmenu uhradeného zastupovania atď.; súvisiacich s uskutočnením konania proti žalovanému 1/ a žalovanému 2/ t.j. vedeného pred Okresným súdom Rožňava pod sp. zn. 4C/600/2012.

Ako žalobcovia sa pokúsili o zmier, a to dňa 5.9.2014. V pokuse o zmier žiadali, aby im žalovaný zaplatil v lehote 10 dní uvedenú sumu. Svoj návrh opreli aj o úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Obč. zákonníka.

V rámci listinných dôkazov tunajšiemu súdu predložili rozsudok Krajského súdu v Prešove 5T/128/2010 ako aj ďalšie listinné dôkazy. O tých bude súd ďalej vypovedať.

K tomuto písomnej žalobe podal žalovaný vyjadrenie, v ktorom uviedol, že medzi žalobcom, ako príkazcom a spoločnosťou Európske Centrum Odškodného, s.r.o., (EUCEO) ako príkazníkom bola uzatvorená príkazná zmluva na vymáhanie nárokov žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá im bola spôsobená úmrtím ich maloletého syna A. pri dopravnej nehode dňa 4.12.2009. Spoločnosť EUCEO v mesiaci november 2012 požiadala žalovaného o zastupovanie žalobcov pri vymáhaní ich nárokov na náhradu tejto sumy.

Žalovaný prostredníctvom tejto spoločnosti vyzval žalobcov na predloženie nevyhnutných dokladov k uplatneniu nároku. Zároveň im predložil návrh splnomocnenia na ich zastupovanie v spore a návrh zmluvy o poskytovaní právnych služieb v zmysle zákona o advokácii. Dňa 30.11.2012 mu doručila spoločnosť EUCEO úmrtý list maloletého. On ako žalovaný tieto písomnosti, splnomocnenia od žalobcov na zastupovanie nepodpísal. Dňa 3.12.2012 boli mu v dopoludňajších hodinách doručené prostredníctvom spoločnosti EUCEO podpísané splnomocnenia na zastupovanie žalovaných, nebola mu však doručená podpísaná zmluva o poskytovaní právnej pomoci a zo strany žalobcov nebol jemu, ako žalovanému uhradený preddavok na právne služby.

V ďalšom žalovaný poukázal na to, že rozhodne popiera svoje zavinenie na premlčaní uplatneného nároku, napriek skutočnosti, že nemal so žalobcami uzatvorenú zmluvu o právnej pomoci a žalobcovia mu neuhradili požadovaný preddavok na právne služby, aby mohol chrániť ich záujmy. Podľa jeho názoru k premlčaniu nároku došlo výlučne konaním – opomenutím zo strany žalobcov, resp. spoločnosti EUCEO, ktorí podklady a splnomocnenia nevyhnuté pre uplatnenie návrhu na začatie konania doručili žalovanému oneskorene. Z rozsiahleho vyjadrenia, ktorý zaslal žalovaný k tomuto sporu, vyplýva, že sa tu jedná o spor o viac ako 39.000 eur.

Na tomto mieste je potrebné podotknúť, že súd prvého stupňa v tejto veci už raz rozhodoval, a to rozsudkom 2C/152/2015 – 113, kedy súd žalobu žalobcov 1/ a 2/ zamietol. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že tak urobil v podstate na tom základe, že žalobcovia neunesli svoje dôkazné bremeno, resp. nedokázali súdu preukázať z čoho pozostáva žalovaná istina.

Proti tomuto rozsudku podali žalobcovi prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie. Súd druhého stupňa uznesením 5Co/234/2017-134 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo svojom uznesení konštatoval, že čo sa týka samotnej výšky uplatňovanej škody, je vecou posúdenia súdu so zreteľom na kritériá pre vyčísľovanie požadovanej náhrady, aby súd prvej inštancie sa zaoberal, či uplatnenej škode zodpovedá primeranosti danej kompenzácie. Tento princíp primeranosti s ponechaním možnosti prihliadať na osobitosť daného prípadu umožňuje, aby výška náhrady na jednej strane nevytvárala priestor na bezbrehé a svojvoľné požadovanie náhrady škody, ale na druhej strane, aby umožňovala spravodlivé zadosťučinenie.

Ďalej súd druhej inštancie poukázal na to, že pri posudzovaní zodpovednosti advokáta za škodu spôsobenú v súvislosti s výkonom advokácie musí súd ohľadom podmienky vzniku škody na strane zastúpeného, teda nutne vyriešiť ako predbežnú otázku, či žalobcovia v 1/ a 2/ rade mohli byť v súdnom spore, z ktorého je škoda vyvodzovaná úspešní, a či môže byť daná príčinná súvislosť medzi konaním, resp. opomenutím advokáta a vznikom škody ako ďalší predpoklad zodpovednosti za škodu. Ďalej konštatoval ohľadom príčinné súvislosti, resp. o vzťah príčinnej súvislosti ide iba vtedy, ak škoda vznikla následkom výkonu advokácie. Preto je tento predpoklad naplnený iba v prípade, ak je preukázané, že pri riadnom postupe advokáta by k vzniku škody nedošlo. Táto otázka musí byť súdom vyriešená ako otázka predbežná. Ak teda žalobcovia 1/ a 2/ tvrdia, že škoda im vznikla v dôsledku pochybenia advokáta, ktorý neskoro podal žalobu na súd, príčinná súvislosť medzi výkonom advokácie a vznikom škody je daná, ak žalobcovia 1/ a 2/ preukážu, že pri riadnom postupe advokáta, teda ak by žalobu podal včas, by k vzniku škody nedošlo.

Následne po zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Žiline žalobcovia 1/ a 2/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaslali súdu písomné vyjadrenie, v ktorom sa stotožnili so závermi súdu druhej inštancie a uviedli, že príslušný súd, t.j. Okresný súd Rožňava nemohol žalobcom kvôli pochybeniu žalovaného priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Príčinou vzniku škody je teda konanie žalovaného pri výkone advokácie, ktoré bolo v rozpore so zákonom o advokácii, keďže žalovaný nedodržiaval povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou a konať dôsledne. Pokiaľ by žalovaný pri výkone advokácie konal dôsledne a postupoval s odbornou starostlivosťou, teda pokiaľ by pripravil žalobu a doručil ju príslušnému súdu v súlade s právnymi predpismi, žalobcom by nevznikla škoda, keďže súd by, ako to vyplýva z ustálenej judikatúry, žalobcom priznal náhradu nemajetkovej ujmy.

Čo sa týka vzniku škody samotnej, výšky uplatňovanej škody, príčinnej súvislosti medzi výkonom advokácie a vznikom škody a toho, či mohli byť žalobcovia v súdnom spore, z ktorého je škoda vyvodzovaná, úspešní, v tomto smere zotrvali na svojich písomných vyjadreniach ako aj na svojom písomnom odvolaní voči pôvodnému rozsudku prvej inštancie.

V ďalšom sa vyjadrovali aj k vznesenej námietke premlčania, ktorú vzniesol intervenient vo svojom písomnom vyjadrení. Uviedli, že sa domnievajú, že v prejednávanej veci začala plynúť subjektívna premlčacia doba najneskôr dňa 19.3.2013, kedy súd v sporovom konaní vydal medzitýmny rozsudok, v ktorom rozhodol o premlčaní nároku žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy. Ak teda subjektívna premlčacia doba začala plynúť najneskôr dňa 19.3.2013, tvrdný nárok na náhradu škody sa v súlade s § 106 ods. 1 O.z. premlčal najneskôr ku dňu 19.3.2015 a v čase podania predmetnej žaloby bol uplatňovaný nárok v celom rozsahu premlčaný, s ktorým vyjadrením sa nemohli stotožniť. Žalobcov 1/ a 2/ na pojednávaní na Okresnom súde Rožňava zastupoval samotný žalovaný. Žalobcovia sa na pojednávaní dňa 19.3.2013 nezúčastnili. Bol to žalovaný, ktorý ich o výsledku predmetného pojednávania dlhodobo neinformoval. O rozhodujúcich skutočnostiach sa dozvedeli až po niekoľkých mesiacoch na základe osobnej návštevy Okresného súdu Rožňava. Z ust. § 106 ods. 1 O.z. nepochybne vyplýva, že právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Nie je možné akceptovať vyjadrenie intervenienta, že sa o škode dozvedeli dňa 19.3.2013.

Z písomného vyjadrenia intervenienta vyplynulo, že tento vznáša námietku premlčania tak, ako to už bolo vyššie konštatované v písomnom vyjadrení právneho zástupcu žalobcov. Zhodne sa vyjadroval aj samotný žalovaný.

Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom vypočul žalobcov 1/ a 2/, žalovaného, intervenienta, oboznámil sa s predloženou prepúšťacou správou z Nemocnice Poprad, s lekárskou správou G. J. K. G., so stanoviskom ku škodovej udalosti, so záznamom o dopravnej nehode, s medzitýmny rozsudkom Okresného súdu Rožňava 4C/600/2012, príkaznou zmluvou EUCEO, s rozsudkom Krajského súdu v Prešove 2To/51/2011, s uznesením Krajského súdu v Žiline 5Co/234/2017 a zistil nasledovné:

V krátkosti súd popisuje zistený skutkový stav:

Dňa 4.12.2009 o 17:05 hod. došlo k dopravnej nehode, ktorú zapríčinil G. I., narodený v roku 1974, L. XXX, I.. Pri nehode bol zranený maloletý syn žalobcov A. B., nar. XX.XX.XXXX, ktorý následne zraneniam v ten istý deň podľahol. Dňa 7.6.2012 Krajský súd v Prešove rozsudkom vydaným v konaní vedenom sp. zn. 2To/51/2011 potvrdil rozsudok Okresného súdu Poprad zo dňa 21.3.2011 sp. zn. 5T/128/2010 vo výroku o vine a zmenil spomínaný rozsudok vo výroku o treste.

V nadväznosti na uvedené udalosti udelili žalobcovia dňa 20.11.2012 žalovanému, ktorý vykonáva advokáciu a je zapísaný do zoznamu advokátov vedeného SAK pod č. 2307, plnú moc, aby ich zastupoval v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy, každý vo výške po 16.500 eur s príslušenstvom.

V nadväznosti na to žalovaný pripravil v mene žalobcov žalobu o zaplatenie 33.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 33.000 eur odo dňa 23.7.2012 do zaplatenia a trovami konania z titulu náhrady nemajetkovej ujmy proti žalovanému 1/ G. I. a proti žalovanému 2/ Allianz – Slovenská poisťovňa. Žalobu žalovaný podal na pošte dňa 3.12.2012, pričom Okresnému súdu Rožňava bola žaloba doručená dňa 5.12.2012 a bola jej pridelená sp. značka 4C/600/2012. V predmetnom konaní Okresný súd Rožňava vydal dňa 19.3.2013 medzitýmny rozsudok, ktorým žalobu zamietol, a to s tým, že nárok žalobcov je premlčaný. Z rozsudku Okresného súdu Rožňava vyplýva, že tento mal za to, že premlčacia doba začala plynúť dňa 4.12.2009, keď sa právo mohlo uplatniť prvý krát a uplynula 4.12.2012. Ide tu o hmotnoprávnu lehotu, u ktorej platí, že na zachovanie lehoty sa vyžaduje, aby právo bolo uplatnené na súde najskôr posledný deň lehoty. Z týchto dôvodov, že žaloba bola podaná na súd až dňa 5.12.2012, súd považoval nárok žalobcov za premlčaný.

Ako to vyplynulo z uznesenia Krajského súdu v Žiline 5Co/234/2017, ktorým uznesením bol zrušený rozsudok súdu prvej inštancie 2C/152/2015-113, tunajší súd predčasne rozhodol, keď žalobu žalobcov zamietol V ďalšom poukázal okrem iného, že bude povinnosťou súdu prvej inštancie vyriešiť prejudiciálne otázku, že či by pri riadnom postupe advokáta ku vzniku škody nedošlo. Ak teda žalobcovia 1/ a 2/ tvrdia, že škoda im vznikla v dôsledku pochybenia advokáta, ktorý neskoro podal žalobu na súd, príčinná súvislosť medzi výkonom advokácie a vznikom škody je daná, ak žalobcovia 1/ a 2/ preukážu, že pri riadnom postupe advokáta, teda ak by žalobu podal včas, by k vzniku škody nedošlo.

Tunajší súd sa teda zamerá predovšetkým prejudiciálne na túto otázku, či konaním žalovaného, keď podal žalobu oneskorene, vznikla žalobcom škoda.

Na tomto mieste musí tunajší súd konštatovať, že so žalobou, ktorú pripravil a zaslal žalovaný na Okresný súd Rožňava, by sa s najväčšou pravdepodobnosťou súd zaoberal a s najväčšou pravdepodobnosťou by nároku o náhradu nemajetkovej ujmy aj vyhovel. Je otázne, či by jej vyhovel v rozsahu podanej žaloby, alebo v inom rozsahu. Preto, ako to už naznačil aj súd druhej inštancie, sa Okresný súd Žilina zamerá na otázku, v akom rozsahu by bola priznaná nemajetková ujma žalobcom 1/ a 2/. Aj podľa ustálenej súdnej praxe skutočne pri takýchto žalobách sa nárokom bežne vyhovuje, otázkou však ostáva výška nároku.

Podľa § 18 ods. 2 zák. č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zák. č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších právnych predpisov, ďalej len zákon o advokácii, je advokát povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie,

že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné.

Je nepochybné, že žalovaný vykonáva advokáciu, ktorá má podľa ust. § 1 ods. 1 zák. o advokácii chrániť práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb v súlade s Ústavou SR, ústavnými zákonmi a iným všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Z daného vyplýva, že žalovaný musí a má poznať právne predpisy, aby v súlade s nimi mohol chrániť práva a tak vykonávať svoje povolanie v súlade so zákonom o advokácii.

Ako to vyplýva z vyššie uvedených skutočností, žalovaný v uvedenom prípade pri výkone svojho povolania nepostupoval s odbornou starostlivosťou a nekonal dôsledne, čím došlo k naplneniu jedného zo základných predpokladov zodpovednosti advokáta za škodu. Oneskoreným podaním žaloby na Okresný súd Rožňava tento nemohol po vznesení námietky premlčania žalovanými 1/ a 2/ žalobe žalobcov vyhovieť.

Ust. § 26 ods. 1 zák. o advokácii stanovuje: Advokát zodpovedá klientovi za škodu, ktorú mu spôsobil v súvislosti s výkonom advokácie; zodpovednosť advokáta sa vzťahuje aj na škodu spôsobenú jeho koncipientom alebo jeho zamestnancom, ak advokát vykonáva advokáciu ako spoločník spoločnosti podľa tohto zákona, povinnosť podľa tohto ustanovenia sa vzťahuje iba na túto spoločnosť.

Podľa ods. 3 tohto istého ustanovenia: Každý advokát samostatne zodpovedá voči klientovi za škodu spôsobenú pri poskytovaní právnych služieb okrem prípadov, ak ide o spoločného klienta niekoľkých advokátov.

V tomto konkrétnom prípade boli splnené všetky zákonom stanovené predpoklady zodpovednosti žalovaného ako advokáta za škodu, teda:

- a/ žalovaný uskutočňoval činnosť v súvislosti v výkone advokácie, pričom porušil povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zákona o advokácii,
- b/ došlo k vzniku škody,
- c/ existuje príčinná súvislosť medzi činnosťou žalovaného súvisiacou s výkonom advokácie a vznikom škody.

Žalovaný sa nemohol zbaviť zodpovednosti za škodu ani podľa ust. § 26 ods. 4 zák. o advokácii, ktorá umožňuje, aby sa advokát zbavil zodpovednosti tým, že preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho žiadať. Žalovaný nevynaložil všetko úsilie, ktoré od neho bolo možné žiadať, keďže nezabezpečil doručenie žaloby príslušnému súdu včas, teda tak, aby jej súd mohol v tomto prípade vyhovieť.

V predmetnom konaní neexistovala žiadna prekážka, pre ktorú by nemohla byť žaloba doručená príslušnému súdu včas. Žalovaný mohol žalobcu doručiť príslušnému súdu faxom, prípadne poštou, prvou triedou či kuriérom.

Tunajší súd znova podotýka, že nárok žalobcov 1/ a 2/, ktorým sa domáhali nemajetkovej ujmy, tak tento nárok by bol s najväčšou pravdepodobnosťou uznaný. Je však otázne, v akej výške. Z tohto dôvodu potom tunajší súd vykonával dokazovanie, čo sa týka výšky spôsobenej škody. Na pojednávaní vypočul svedkov poškodených – rodičov nebohého A. B.. V samotnej žalobe, ktorú spracoval terajší právny zástupca žalobcov 1/ a 2/ nevyplyva, resp. táto skutočnosť ani nevyplyvala zo žaloby, ktorá bola podaná na Okresný súd Rožňava, prečo každý zo žalobcov žiadal sumu po 16.500 eur. Takto vyjadrená výška nemajetkovej ujmy pravdepodobne súvisela s tým, že medzi žalobcami a ich zosnulým mal. dieťaťom existovali pevné rodičovské, emocionálne, sociálne a morálne nenahraditeľné putá vytvorené v rámci ich rodinného života. Túto stratu žalobcovia prekonávali s výraznými a pretrvávajúcimi ťažkosťami. Práve od tejto okolnosti by sa mala odvíjať aj výška nemajetkovej ujmy, resp. v tomto prípade už náhrada spôsobenej škody. Žalobca 1/ na pojednávaní uviedol, že maloletý bol jeho synom. On, ako aj každý iný rodič, bol takouto okolnosťou zasiahnutý. Dokonca jeho manželka si siahla na svoj život. Dodnes majú

veľké problémy, ktoré pretrvávajú, každý druhý deň sú na pohotovosti, pretože jeho manželka má stále vysoký tlak, psychické problémy. I napriek času, ktorý uplynul od dopravnej nehody, je to čoraz horšie. Bolo mu o tom ťažko hovoriť. Maloletého syna vychovávali zodpovedne tak, ako sa na otca a matku patrí. Ďalej uviedol, že nepozná otca ani matku, ktorí by nemali radi svoje dieťa. Situáciu prežíva veľmi ťažko. Aj v súčasnosti sú situácie, kedy príde z vonku, sedí doma bez pohnutia, často sa trasie. Ten stres sa nedá ani vysvetliť. Sám priznal, že sumu 16.500 eur ako nemajetkovú ujmu si určil sám. Pojednávania na Okresnom súde Rožňava 19.3.2013 sa nezúčastnil. Až po pol roku, keď začal zisťovať, čo je s vecou, tak išiel priamo na súd do Rožňavy, kde mu dali rozsudok a zistil, že je to premlčané. Osobne uviedol, že po nehode jeho syna, ani neskoršie, nevyhľadal žiadnu lekársku pomoc, lebo mal veľké problémy so svojou manželkou a o tú sa musel starať 24 hod. denne. Nemohol ísť ani do práce, lebo stále plakala a stále hovorila, že nechce žiť.

Žalobkyňa 2/ uviedla, že v kritický deň ich syn, 8 ročný chlapec išiel von, bol u babky a zrazilo ho auto. Táto udalosť ju doslova zničila. Uviedla, že sa lieči, chodí na psychiatriu a berie tabletky. So synom mala veľmi pekný vzťah. Mala ho rada takisto ako aj jej manžel. Okrem syna má ešte dve dcéry a aj tie sú psychicky na tom veľmi zle, nemôžu na neho zabudnúť. Prešlo už viac rokov, ale nezabudli a nedokážu sa s tým zmieriť. Súdu predložila aj lekársku správu zo dňa 4.3.2019, kedy bola u lekára. Potom prišiel COVID 19, tak svoje problémy konzultovala už len po telefóne. Neskôr sa vyjadrila, že naposledy bola u psychiatra v decembri 2019. Ďalší termín u lekára – psychiatra mala stanovený na deň 10.8.2019.

Do spisového materiálu žalobcovia 1/ a 2/ založili dve lekárske správy. Prvú prepúšťacou správou z Nemocnice Poprad. Táto prepúšťacia správa sa týka tej skutočnosti, že žalobkyňa 2/ bola prijatá na internom oddelení pre intoxikáciu liekmi. Na internom oddelení zotrvala od 27.9.2010 do 28.9.2010.

Druhá lekárska správa je zo 6.2.2019 od G. J. K. G.. Vtedy jej boli predpísané lieky, stanovená kontrola bola na deň 4.3.2019. Na túto kontrolu sa už nedostavila kvôli COVID 19. Žiadne iné lekárske správy ani vyšetrenia už zo strany žalobcov 1/ a 2/ neboli založené do spisu.

Prvé pojednávanie, ktoré prebehlo po tom, ako súd druhej inštancie zrušil rozsudok prvej inštancie, toto prebehlo dňa 30.7.2020, bolo odročované len za tým účelom, že bude povinnosťou žalobcov 1/, 2/ doložiť zdravotnú dokumentáciu, predovšetkým žalobcu 2/ ohľadne psychických problémov. Na ďalšie pojednávanie, ktoré prebehlo dňa 1.10.2020, opakovane priniesli pôvodné lekárske správy s odôvodnením, že to bol žalobca 1/, ktorý navštívil príslušnú psychiatrickú s tým, aby mu poskytla zdravotnú dokumentáciu, resp. zabezpečila lekárske potvrdenie o zdravotnom stave jeho manželky. Podľa jeho vyjadrenia lekársku dokumentáciu si môže vyžiadať len súd.

Na tomto mieste musí súd uviesť, že zdravotná dokumentácia je výlučne vlastníctvom osoby, t.j. v danom prípade žalobkyne 2/. V zmysle zákona o poskytovaní zdravotnej starostlivosti je lekár povinný vždy pacientovi vydať potvrdenie o jeho zdravotnom stave. Súd nemá právo nahliadať do zdravotnej dokumentácie bez súhlasu samotného pacienta. Nemá ani právo požadovať lekársku dokumentáciu od príslušných lekárov. Z uvedených dôvodov potom následne súd návrh právneho zástupcu žalobcov 1/, 2/, aby si tento vyžiadal príslušnú zdravotnú dokumentáciu od G. J. K. G., resp. od G. F. L., tak tento návrh zamietol. Lekárska správa, ktorá je vyhotovená odborným lekárom by mala byť založená aj do zdravotnej karty pacienta, ktorá je k dispozícii u všeobecného lekára. Navyše, ešte musí súd uviesť, že aj predložená prepúšťacia správa nie je podľa názoru súdu kompletná, pretože v rámci hospitalizácie previedla konziliárne psychiatrické vyšetrenie G. L.. Toto vyšetrenie však obsahuje závery, ktoré prijala táto ošetrojúca lekárka. Prepúšťacia správa je teda nekompletná, je to len jedna strana, pravdepodobne chýba ďalšia strana, predovšetkým o psychiatrickom vyšetrení, ktoré urobila G. L.. Ďalšia lekárska správa je až o deväť rokov neskôr a je z 6.2.2019.

Vzhľadom na predložené lekárske správy musel súd konštatovať, že žalobcovia 1/, 2/ neunesli svoje dôkazné bremeno pri riešení prejudiciálnej otázky ohľadom výšky nárokov na zaplatenie nemajetkovej ujmy. Výšku nemajetkovej ujmy, každý po 16.500 eur, zdôvodňovali predovšetkým zlým – psychickým

stavom oboch žalobcov. Ich tvrdenia, ktoré prezentovali na pojednávaní, ostali len v rovine tvrdení, neboli ničím podložené. Prepúšťacia správa z r. 2010 a následne správa od psychiatra z r. 2019 nenaznačujú, že by skutočne žalobcovia, konkrétne žalobkyňa 2/, trpela vážnymi psychickými a psychiatrickými poruchami. Z uvedeného dôvodu pri riešení nárokov na výšku náhradu škody musel túto skutočnosť súd zohľadniť.

Ďalšou skutočnosťou, ktorá súd viedla k zníženiu nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy, bola skutočnosť, a to samotný priebeh dopravnej nehody. Z pripojených rozsudkov Okresného a Krajského súdu v Prešove, ako aj z ďalších predložených listinných dôkazov nepochybne vyplynulo, že k nehode došlo 4.12.2019, t.j. v mesiaci december v čase od 17:05 hod., teda nepochybne v čase, keď už bola tma. V čase dopravnej nehody malo dieťa sedem rokov a samo sa pohybovalo popri frekventovanej cestnej komunikácii. Údajne sa vracalo od starých rodičov. V danom prípade to boli samotní žalobcovia, prípadne starí rodičia dieťaťa, ktorí závažným spôsobom porušili svoje povinnosti na vykonávanie náležitého dohľadu nad maloletými deťmi, a teda nesú nemalú časť zodpovednosti za uvedenú tragickú dopravnú nehodu. Maloleté dieťa vo veku sedem rokov sa vo večerných hodinách nemalo čo pohybovať v exteriéri bez náležitého dohľadu dospeléj osoby či už rodičov alebo starých rodičov. V rozsudku Krajského súdu Prešov, v rámci ktorého bol vypracovaný znalecký posudok, z tohto vyplýva, že rozhodujúcou príčinou vzniku dopravnej nehody bolo správanie sa obete dopravnej nehody, keď maloletý náhle mimo prechod pre chodcov vbehol na cestnú komunikáciu, pričom nebol označený žiadnymi reflexnými prvkami a z pozície, z ktorej vybehol na cestu, bolo motorové vozidlo, ktoré ho zrazilo, dobre viditeľné. Z posudku ďalej vyplynulo, že vodič vozidla by mohol nehode zabrániť výlučne vtedy, ak by šiel rýchlosťou 41,5 km/h, teda rýchlosťou podstatne nižšou, ako je na uvedenom úseku povolená. Ak by aj vodič dodržal povolenú rýchlosť, pričom túto prekročil o dva až štyri km, nehode by nezabránil. V tomto smere nemalú mieru zavinenia nesú aj samotní rodičia obete, keď títo nezabezpečili v kritický deň náležitý dohľad nad svojím sedemročným synom. Tomuto povolili v nočných hodinách sa pohybovať v okolí frekventovanej cesty. Aj táto skutočnosť potom následne viedla a primäla tunajší súd k výraznému zníženiu výšky nemajetkovej ujmy, resp. v tomto prípade náhrady škody.

Aj z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR, napr. rozsudok 3Cdo/301/2002 vyplýva, že priznanie peňažnej náhrady za zásah do osobnostných práv možno priznať len vo výnimočných situáciách, a to v prípade, ak sa zasiahlo do osobnostných práv v extrémnom rozsahu, pričom tento zásah nemôže byť len tvrdý, ale musí byť i preukázaný. Poskytnutie peňažného zadosťučinenia nemôže byť totiž predmetom bezdôvodného obohatenia a ani zdrojom obživy. Samotný zásah do osobnostných práv z dôvodu úmrtia blízkej osoby teda automaticky neznamená vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

Pôvodne žalobcovia 1/, 2/ žiadali uhradiť náhradu škody v celkovej výške 39.387,53 eur. Túto výšku odôvodnili nasledovne: suma 33.000 eur bola pôvodná žaloba na nemajetkovú ujmu, suma 6.387,53 eur, tak to je úrok z omeškania po tom, ako bol vyhlásený rozsudok Okresného súdu v Rožňave do podania žaloby na tunajší súd do 20.3.2015. Teda úrok od 19.3.2013 do 20.3.2015. S poukazom na vyššie uvedené dospel súd k záveru, že vzhľadom na dôkaznú núdzu, v ktorej sa ocitli žalobcovia 1/ a 2/, čo sa týka preukázania zdravotného stavu žalobcov 1/ a 2/, ako aj vzhľadom na tú skutočnosť, že rozhodujúcou príčinou vzniku dopravnej nehody bolo správanie sa obete dopravnej nehody, t.j. keď maloletý náhle mimo prechod pre chodcov vbehol na cestnú komunikáciu, ako aj ďalšie okolnosti, priznal im súd náhradu škody vo výške 8.000 eur. Súd má za to, že aj Okresný súd Rožňava by postupoval v zmysle týchto intencií, bral by do úvahy predovšetkým zdravotnú ujmu na strane žalobcov, ako aj mieru zavinenia dopravnej nehody. Keď im teda priznal túto náhradu škody vo výške 8.000 eur, priznal im aj úrok z omeškania tak, ako si žalobcovia pôvodne uplatňovali, zo sumy 33.000 eur, čo bol úrok 6.387,53 eur. Zo sumy 8.000 eur by bol tento ročný úrok 720 eur a za dva roky je to 1.440 eur. Teda spolu s náhradou škody, ktorú im priznal vo výške 8.000 eur, úrok z omeškania 1.440 eur, spolu 9.440 eur.

Čo sa týka vznesenej námietky premlčania, ktorú vzniesol intervenient spolu so samotným žalovaným, títo zhodne uvádzali, že nárok na náhradu škody je v celom rozsahu premlčaný. Poukazovali na ust. § 106 ods. 1 Obč. zákonníka. Obč. zákonník vychádza z predpokladu, že od osoby, ktorá má vedomosť o vzniku škody, možno požadovať, aby nárok uplatnila na súde len čo má k dispozícii také informácie o okolnostiach vzniku škody, na základe ktorých sa javí zodpovednosť určitej konkrétnej

osoby dostatočne pravdepodobné. Domnievali sa, že v prejednávanej veci začala plynúť subjektívna premlčacia doba najneskôr dňa 19.3.2013, kedy Okresný súd v Rožňave vydal medzitimný rozsudok a rozhodol o premlčaní nároku žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy. Ak teda začala lehota plynúť najneskôr dňa 19.3.2013, tvrdený nárok na náhradu škody by sa premlčal najneskôr ku dňu 19.3.2015. Žaloba na tunajší súd bola však podaná 20.3.2015.

K tvrdeným skutočnostiam tunajší súd uvádza, je pravdou, že Okresný súd v Rožňave dňa 19.3.2013 vydal medzitimný rozsudok, ktorý zamietol žalobu žalobcov. V tomto konaní ich zastupoval samotný žalovaný. Už aj z výpovede samotného žalobcu 1/ vyplýva, že na tomto pojednávaní sa nezúčastnili. Bol tam len ich právny zástupca. Až o pol roka neskôr osobne navštívil Okresný súd v Rožňave, kedy mu bol doručený tento medzitimný rozsudok. Z výpovede žalovaného nevyplývalo, že by ich dňa 19.3.2013 telefonicky alebo iným spôsobom informoval o tom, že žaloba bola zamietnutá. V tomto smere musí dať za pravdu súd žalobcom 1/, 2/, že o tejto rozhodujúcej skutočnosti sa dozvedeli až o pol roka neskôr ako bol vydaný rozsudok v Rožňave. Vychádzajúc aj z výpovede žalobcu, a toto žalovaný nerozporoval, títo sa najskôr o rozsudku dozvedeli niekedy v mesiaci august, september 2013. Žalobu teda podali v zákonnej lehote, t.j. dňa 20.3.2015. Z uvedeného dôvodu potom súd nemohol akceptovať obranu žalovaného a intervenienta, že tento nárok je premlčaný.

Žalobcovia 1/, 2/ žiadali uhradiť aj úrok z omeškania vo výške 5,05 % z pôvodnej sumy 39.387,53 eur. Súd im priznal úrok z omeškania, avšak zo sumy 9.440 eur.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že ak ide o omeškania s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Spomínaným vykonávacím predpisom je Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obč. zákonníka v znení neskorších právnych predpisov. To stanovuje, že výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Úrok z omeškania, ako to bolo aj preukázané, žalobcovia požadovali od 16.9.2014. Dňa 5.9.2014 vyzvali žalovaného, aby v lehote 10 dní odo dňa doručenia pokusu o zmier, zaslal na číslo účtu uvedeného v pokuse o zmier sumu 33.000 eur s príslušenstvom. K úhrade náhrady škody v určenej lehote nedošlo, preto sa žalovaný dostal do omeškania dňom 16.9.2014.

O trovách konania súd rozhodoval v zmysle ust. § 225 ods. 2 CSP. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

V tomto spore boli žalobcovia úspešní v 1, resp. po prerátaní na percentá je to 24%. Bol to žalovaný, ktorý bol úspešný v tejto veci v rozsahu 76%. Z pôvodnej sumy, ktorú žalovali žalobcovia 39.387,53 eur, im priznal sumu 9.440 eur. Z uvedeného dôvodu potom súd náhradu trov konania pomerne rozdelil ako je to uvedené.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ust. § 125 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ust. § 125 ods. 2 CSP, odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovej značky konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- b) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- c) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- d) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- e) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- f) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- g) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).